

mõtelda, et Ernst joodis ja paha olnud ja ise ennast kerjajaks teinud, tema pidi aga ikka mõtlema, et tema oma wenda mitte ei olnud hoidnud. — Ja, kõwad pead ja tarretanud südamed saavad pehmeks, kui Sumal see Isand oma sõrmega nende külge puudutab ja mõla-raamatu peale näitab. — — Emil tundis koledu, jälle kamrisse tagasi minna, kus tema surma õhku tunnud oli. —

„Emil“, hüüdis naene, „tule, tema hingab, tema elab!“ Kui mägede koorm langes Emili südame pealt. Tema läks oma naese järel kamrisse ja katsus käega oma wenda. — Viikmed olivad soojaks saanud ja nõrk hingamine kergitas tema rinda.

Tasakesti näis elu ja tundmine tagasi tulema. Sulasel oli veel õues tegemist, nenda seisiswad Emil ja tema naene üksi woodi juures ja ootasiswad hirmuga, kas Ernst neid ära ei tunneks. Kas ei paistaks tema mitte needust nende wasta, kas ei tuleks toored sõnad tema suust? —

Aga imelik, kui Ernst silmad lahti lõi, ei paistnud sealt waenlust wenna wasta: „Oh,“ ohlas tema ainult, — „mina olin kaua haige, aga,“ lisas tema kartlikult juure: „mis oli siin enne?“ — Ja tema näitas järel mõtlema, ei jõudnud sellega aga laulele: „Mina ei tea“, torratas

tema aeg-aegalt ja Emil märkas, et wenna mälestus kustunud oli, ja see näitas kui üks arm Sumalast, mida tema teeninud ei olnud. —

Pea langsiwad haige silmad jälle kiini ja kui arst tuli, keda Emil oli kutsuda lastnud, siis finitas see, et siin lootust terweksaamise peale ei olla. Mitte luttumine ja haaw üksi ei võida teda uii nõdraks teinud olla, see mees pidi enne haige, raskest haige olnud olema.

Teisel päawal kuulas Emil järel ja sai kuulda, et Ernst ühe küla waeste-majas laua raskest haige olnud. Tema oli enne-aegu üles tõusnud, wiletsusest ja joomisest kurnatud kehale ei olnud enam jõudu, ja kui tema tõbest wapustatud, ennast linnani kannud, pea ühe, pea teise nurga taga puhunud oli, ennast waewaga liigutanud homikust õhtuni, siis oli tema Emili wärawa taga mahu langenud. — — Ja, misugune kahjetsus langes Emili peale! Olets tema, kui Karl kerjajast rääkis, kelle keppe tema üles wõtnud, järele pärinud ja hoolt kannud, siis olets wenda ehk veel peasta wõiwad. — Müüd oli aga hilja ja kui Ernst surnud saaks olema, siis wistaks rahwas ometigi kiwa tema peale ja ütleks, et süü tema peale langeda. Surnu süüd unustatakse, elawa süü kaswab aga läte all suuremaks.

Ja, need olivad koledad, raskest tunnid Emil